

311. V. 219.

80.

75-
Var den stadt, hon höll en gäst,
Endast dödens värm mot lifvets skildring.

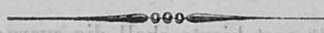
VID

BERGS-RÅDINNAN

EMILIA JULINS

G R A F,

den 16 Augusti 1835.

Pulsen stannat, lifvet slocknadt är,
Anden vaknat fri och lyftat vingen,
Och det bröst, som kämpat, hvilar här,
Djupt, som hade striden varit ingen.

För det hemland, som hon bytte bort,
När åt främlingen hon räckte handen,
För en barndoms lycka ljuf och kort,
O, hvad bjöd den obekanta stranden?

Var den skatt, hon fann här, blott en graf,
Endast dödens värn mot lifvets skiften,
Blott en tår, som torkas flyktigt af,
Innan den som gråtit lemnar griften?

Fråga den, som står förkrossad kvar!
Har hans sorg ej ord att sig förklara,
O, så mins blott hvad den ädla var,
Och ditt eget hjerta skall dig svara:

„Kärleken är ej vid gränсор, fäst,
Och den ädles hem är vidt som jorden,
Der i dag han kommer som en gäst,
Är i morgon han en broder vorden;

Och hans känsla som ett samljud är,
Och hans glädje och hans sorg är allas,
Och han älskas då han dröjer der
Och förgäts ej då han dädan kallas.“

Du, hvars varma hjerta nu är kallt,
Säg om ödet äfven här ej unnat
Åt din längtan kärlek, vänner, allt,
Hvad ditt hemland bäst dig bjuda kunnat?

Unnat dig en bygd att hvila i,
Der hvar fröjd ett drag af dig förrådde,
Der hvar skörd, som vaknar ny, skall bli
Blott en helsning från de korn du sådde?

HELSINGFORS, hos G. O. WASENIUS. 1835.

IMPRIMATUR: J. M. AF TENGSTROM.

11. M. 37. 31

42.

Du, hvare vänner hjerta nu är kallt,
Säg om ödet älvén här ej rinnat
Ät din längtan kärlek, vännert, allt,
Hvad ditt hufvud bäst dig tjunga kunnat?

Utanst dig en dygd att hvila i,
Der hvur föjd ett dag af dig följde,
Der hvur skörd, som vaktat ny, skall bli,
Blott en betänning från de kom de siddes?

HELSINGFORS, hos G. O. W. ÅRSTEN, 1833.

Tryckeriet: J. Å. DE WENGBERGMAN.